

KONWENCJA MIĘDZYNARODOWA

dotycząca opjum.

(Dz. U. z dnia 7 grudnia 1927 r.)

Przekład.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

Dnia dziewiętnastego lutego tysiąc dziewięćset dwudziestego piątego roku podpisana została w Genewie międzynarodowa konwencja, dotycząca opjum, o następującem brzmieniu dosłownem:

KONWENCJA.

Albanja, Niemcy, Austrja, Belgja, Brazylja, Imperjum Brytyjskie, Kanada, Commonwealth Australji, Związek Południowo-Afrykański, Nowa Zelandja, Wolne Państwo Irlandji, Indje, Bułgarja, Chili, Kuba, Danja, Hiszpanja, Francja, Grecja, Węgry, Japonja, Łotwa, Luxemburg, Nikaragua, Holandja, Persja, Polska, Portugalja, Królestwo Serbów, Chorwatów i Słoweńców, Siam, Sudan, Szwajcarja, Czechosłowacja i Urugwaj;

Zważywszy, że zastosowanie przez strony układające się postanowień konwencji Haskiej z dnia 23 stycznia 1912 r. dało rezultaty wielkiej wagi, jednak kontrabanda i nadużywanie substancyj, objętych konwencją, istnieją jeszcze na wielką skalę;

w przekonaniu, że kontrabanda i nadużywanie tych substancyj mogą być istotnie stłumione tylko przez wydatniejsze zmniejszenie produkcji i wyrobu tych substancyj i przez kontrolę i nadzór handlu międzynarodowego, ściślejsze niż przewidziano w wymienionej konwencji;

pragnąc przedsięwziąć nowe środki, aby osiągnąć cel konwencji oraz uzupełnić i wzmocnić jej postanowienia;

zdając sobie sprawę, że to zmniejszenie i ta kontrola wymagają współdziałania wszystkich stron układających się;

w przekonaniu, że ten wysiłek humanitarny pozyska jednomyślne przyłączenie się państw zainteresowanych;

wysokie strony układające się postanowiły w tym celu zawrzeć konwencję i zamianowały swymi pełnomocnikami: (pominięto),

kórzy po złożeniu swych pełnomocnictw, uznanych za wystawione w dobrej i należytej formie zgodzili się na następujące postanowienia:

Rozdział I.

Określenia.

Art. 1.

Do użytku niniejszej konwencji strony układające zgodziły się na następujące określenia:

Opjum surowe. Przez "opjum surowe" rozumie się skoagulowany drogą naturalną sok, otrzymany z główek maku nasennego (*Papaver somniferum* L.) i poddany jedynie manipulacjom, niezbędnym dla opakowania i transportu, bez względu na zawartość morfiny.

Opjum lekarskie. Przez "opjum lekarskie" rozumie się opjum, które zostało poddane operacjom, potrzebnym do tego, aby przystosować je do użytku leczniczego, sproszkowane, lub też pod postacią mieszaniny z substancjami obojętnymi, zgodnie z wymaganiami farmakopei.

Morfina. Przez morfinę rozumie się: główny alkaloid opjum, mający wzór chemiczny $C_{17}H_{19}NO_3$.

Dwuacetylmorfina. Przez "dwuacetylmorfinę" rozumie się diacetylmorfinę (diamorfinę, heroinę), mającą wzór chemiczny $C_{21}H_{23}NO_5$.

Liście koka. Przez liście koka rozumie się liście *Erythroxylon Coca Lamarck*, *Erythroxylon novogranatense* (Morris) Hieronymus i ich odmian, z rodziny *Erythroxylaccae* i liście innych gatunków tego rodzaju, z których kokaina mogłaby być wyciągnięta bezpośrednio lub otrzymana drogą przetwarzania chemicznego.

Kokaina surowa. Przez "kokainę surową" rozumie się wszystkie produkty otrzymane z liści koka, które mogą pośrednio lub bezpośrednio służyć do wyrobu kokainy.

Kokaina. Przez "kokainę" rozumie się eter metylowy benzoylękoniny lewoskrętnej ($[\alpha]D_{20}^0 = -16^{\circ}4$ w 20%-ym roztworze chloroformowym), mający wzór chemiczny $C_{17}H_{21}NO_4$.

Ekgonina. Przez "ekgoninę" rozumie się ekgoninę lewoskrętną ($[\alpha]D_{20}^0 = -45^{\circ}6$ w 5%-ym wodnym roztworze), mającą wzór: $C_9H_{15}NO_3 \cdot H_2O$ i wszystkie pochodne tej ekgoniny, mogące przemysłowo służyć do jej regeneracji.

Konopie indyjskie. Przez "konopie indyjskie" rozumie się zasuszone kwiatowe lub owocujące wierzchołki roślin żeńskich *Cannabis sativa* L., z których nie wyciągnięto żywicy, bez względu na nazwę, nadawaną im w handlu.

Rozdział II.

Kontrola wewnętrzna opjum surowego i liści koka.

Art. 2.

Strony układające się zobowiązują się wydawać ustawy lub przepisy, o ile tego jeszcze nie uczyniły, w celu skutecznej kontroli produkcji, rozdziału i wywozu opjum surowego; zobowiązują się również periodycznie sprawdzać i wzmacniać w miarę, jak się to okaże koniecznym, ustawy i przepisy w tym przedmiocie wydane na zasadzie art. 1 konwencji Haskiej lub obecnej konwencji.

Art. 3.

Strony układające się ograniczą, z uwzględnieniem różnic swych warunków handlowych, liczbę miast, portów i innych miejsc, przez które będzie dozwolony wywóz i wwóz surowego opjum lub liści koka.

Rozdział III.

Kontrola wewnętrzna wytworów.

Art. 4.

Postanowienia niniejszego rozdziału odnoszą się do substancji następujących:

- a) do opjum lekarskiego;
- b) do kokainy surowej i do ekgoniny;
- c) do morfiny, dwuacetylmorfiny, kokainy i ich soli;
- d) do wszystkich przetworów oficynalnych i nioficynalnych (włączając w to środki, zwane antiopjum), zawierających więcej niż 0,2% morfiny lub więcej niż 0,1% kokainy;
- e) do wszystkich przetworów, zawierających dwuacetylmorfinę;
- f) do przetworów galenowych (ekstrakt i nalewka) z konopi indyjskich;
- g) do wszystkich innych środków odurzających, do których konwencja niniejsza może mieć zastosowanie, zgodnie z art. 10.

Art. 5.

Strony układające się wydadzą ustawy lub przepisy skuteczne, zmierzające do ograniczenia wyrobu,

wwozu, sprzedaży, rozdawania, wywozu i użycia substancyj, do których odnosi się rozdział niniejszy, wyłącznie do celów lekarskich i naukowych. Strony będą współpracowały dla przeszkodzenia użytkowaniu tych substancyj do wszelkich innych celów.

Art. 6.

Strony układające się będą kontrolowały wszystkich, którzy wyrabiają, wwożą, sprzedają, rozdają i wywożą substancje, do których odnosi się rozdział niniejszy, oraz budynki, w których osoby te uprawiają rzeczony przemysł lub handel.

W tym celu strony układające się winny:

- a) ograniczyć wyrób substancyj, wyszczególnionych w art. 4b), c), g) wyłącznie do zakładów i miejsc, do tego upoważnionych;
- b) wymagać, aby wszyscy, zajmujący się wyrabianiem, wwozem, sprzedażą, rozdawaniem i wywozem tych substancyj, uzyskiwali upoważnienia lub pozwolenia na wykonywanie tych czynności;
- c) wymagać od osób powyższych wpisywania do ksiąg ilości wyrobionych, wwiezionych, sprzedanych oraz odstąpionych w każdy inny sposób substancyj wymienionych. Przepis ten nie ma być stosowany koniecznie do ilości wydawanych przez lekarzy, jak również do sprzedaży, dokonywanych za receptami lekarskimi przez prawnie upoważnionych aptekarzy, jeśli te recepty są w każdym przypadku należycie zachowane przez lekarza lub aptekarza.

Art. 7.

Strony układające się poczynią zarządzenia, aby zabronić w handlu wewnętrznym wszelkiego odstępowania osobom nieupoważnionym lub przetrzymywania przez te osoby substancyj, do których ma zastosowanie rozdział niniejszy.

Art. 8.

O ile Światowa Organizacja Zdrowia stwierdzi na podstawie opinii mianowanego przez siebie Komitetu Ekspertów, że pewne przetwory, zawierające środki odurzające przewidziane w niniejszym rozdziale, nie mogą spowodować toksykomanii ze względu na naturę substancyj leczniczych, z którymi te środki są połączone, a które uniemożliwiają w praktyce ich wyodrębnienie, Światowa Organizacja Zdrowia zawiadomi o tym stwierdzeniu Radę Gospodarczą i Społeczną Organizacji Narodów Zjednoczonych. Rada zakomunikuje to stwierdzenie Stronom Umawiającym się, co pociągnie za sobą wyjęcie danych przetworów spod działania niniejszej Konwencji.

Art. 9.

Każda strona układająca się może upoważnić aptekarzy do wydawania publiczności podług własnego uznania i jako lekarstwa do natychmiastowego użytku w razach nagłych następujących przetworów oficynalnych, zawierających opjum: nalewki opjumowej, nalewki Sydenhama (laudanum Sydenhami), proszku Dowera; doza maksymalna jednak, która może być w tych wypadkach wydana, nie może zawierać więcej niż 0,25 gr. opjum oficynalnego, i aptekarz winien wykazać ilości wydane w swoich książkach zgodnie z art. 6 c).

Art. 10.

O ile Światowa Organizacja Zdrowia stwierdzi na podstawie opinii mianowanego przez siebie Komitetu Ekspertów, że jakikolwiek środek odurzający, do którego niniejsza Konwencja nie stosuje się, może spowodować podobne nadużycia i wywołać skutki równie szkodliwe, jak substancje, przewidziane w niniejszym rozdziale Konwencji, Światowa Organizacja Zdrowia zawiadomi o tym Radę Gospodarczą i Społeczną i zaleci jej, aby postanowienia niniejszej Konwencji zostały zastosowane do tej substancji.

Rada Gospodarcza i Społeczna zakomunikuje to zalecenie Stronom Umawiającym się. Każda Strona Umawiająca się, która przyjmie zalecenie, poda to do wiadomości Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, który zawiadomi o tym inne Strony Umawiające się.

Postanowienia niniejszej konwencji będą miały natychmiast zastosowanie do danej substancji w stosunkach między tymi Stronami Umawiającymi się, które przyjęły zalecenie, przewidziane w poprzednich paragrafach.

Rozdział IV.

Konopie indyjskie.

Art. 11.

1. W uzupełnieniu do postanowień rozdziału V niniejszej konwencji, odnoszących się do konopi indyjskich i wyciągniętej z nich żywicy, strony układające się zobowiązują się:

- a) zabronić wywozu żywicy, wyciągniętej z konopi indyjskich i przetworów, będących w użyciu, których podstawą jest żywica (jak haszysz, esrar, chira i djamba) do krajów, które zabroniły ich używania, a o ile wywóz ich jest dozwolony, żądać przedstawienia specjalnego certyfikatu przywozu, wydanego przez rząd kraju, do którego produkt jest wwożony, i zaświadczającego, że przywóz jest dozwolony dla celów, wyszczególnionych w certyfikacie i że żywica lub przetwory w nim wymienione nie będą wywożone zpowrotem,
- b) żądać na konopie indyjskie przed wydaniem zezwolenia na wywóz, wymienionego w art. 13 niniejszej konwencji, przedstawienia specjalnego certyfikatu przywozu, wydanego przez rząd kraju, do którego produkt jest wwożony i zaświadczającego, że wwóz jest dozwolony i że produkt ma być użyty wyłącznie do celów lekarskich lub naukowych.

2. Strony układające się roztoczą skuteczny nadzór celem przeszkodzenia nielegalnemu handlowi międzynarodowemu konopiami indyjskimi, a w szczególności żywicą.

Rozdział V.

Kontrola handlu międzynarodowego.

Art. 12.

Każda ze stron układających się będzie żądała, aby oddzielne pozwolenie przywozu było uzyskiwane na każdy przywóz którejkolwiek z substancji, do których ma zastosowanie niniejsza konwencja. Pozwolenie to wykaże ilość, mającą być wwiezioną, nazwisko i adres wwożącego, jak również nazwisko i adres wywożącego.

Pozwolenie przywozu wyszczególni termin, w którym przywóz będzie mógł nastąpić; przywóz w kilku transportach będzie dopuszczalny.

Art. 13.

1. Każda ze stron układających się będzie wymagać, aby oddzielne pozwolenie wywozu było uzyskiwane na każdy wywóz którejkolwiek z substancji, do których ma zastosowanie niniejsza konwencja. Pozwolenie to wykaże ilość, mającą być wywiezioną, nazwisko i adres wywożącego, jak również nazwisko i adres wwożącego.

2. Strona układająca się będzie wymagała przed wydaniem tego pozwolenia wywozu przedstawienia przez osobę lub firmę, żądającą pozwolenia wywozu, certyfikatu wwozu, wydanego przez rząd kraju, do którego produkt ma być wwieziony i zaświadczającego, że wwóz jest dozwolony.

Każda ze stron układających się zobowiązuje się zastosować w miarę możliwości certyfikat przywozu, którego wzór jest dołączony do niniejszej konwencji.

3. Pozwolenie wywozu wyszczególni termin, w którym wywóz ma nastąpić i wymieni numer i datę certyfikatu przywozu, jak również władzę, która go wystawiła.

4. Odpis pozwolenia wywozu będzie towarzyszyć transportowi i rząd, który wydaje pozwolenie wywozu, prześle odpis jego rządowi kraju, do którego produkt jest wwożony.

5. Po dokonaniu przywozu lub po upływie terminu, wyznaczonego dla przywozu, rząd kraju, do którego produkt ma być wwieziony, zwróci pozwolenie wywozu rządowi kraju wywożącego z odpowiednią adnotacją. Adnotacja wymieni ilość istotnie wwiezioną.

6. Jeśli ilość istotnie wywieziona jest niższa od wyszczególnionej w adnotacji na pozwoleniu wywozu, władze kompetentne uczynią wzmiankę o tej ilości na certyfikacie wywozu i na wszelkich urzędowych odpisach tego certyfikatu.

7. Jeśli żądanie pozwolenia na wywóz dotyczy transportu, który ma być złożony w magazynach celnych kraju, do którego produkt jest wwożony, władze kompetentne kraju wywożącego mogą przyjąć zamiast certyfikatu przywozu, wzmiankowanego powyżej, certyfikat specjalny, którym władza kompetentna kraju, do którego produkt jest wwożony, zaświadcza, że zgadza się na wwóz transportu w warunkach wymienionych. W podobnym przypadku certyfikat wywozu będzie zawierał wyraźną wzmiankę, że transport jest wywożony dla złożenia go w magazynach celnych.

Art. 14.

Aby zapewnić w wolnych portach i w wolnych strefach zastosowanie i całkowite wykonanie postanowień niniejszej konwencji, strony układające się zobowiązują się zastosować prawa i przepisy obowiązujące w

kraju do wolnych portów i wolnych stref, znajdujących się na ich terytorjach i wykonywać tam w stosunku do substancji, wyszczególnionych w niniejszej konwencji, ten sam nadzór i tę samą kontrolę, jak w innych częściach swego terytorjum.

Jednakże artykuł ten nie przeszkadza stronie układającej się zastosować w wolnych portach i wolnych strefach do wymienionych substancji postanowień bardziej energicznych, niż w innych częściach swego terytorjum.

Art. 15.

1. Żaden transport którejkolwiek z substancji, wyszczególnionych w niniejszej konwencji, jeśli transport ten jest wywożony z jednego kraju i przeznaczony dla innego kraju, nie może być przewożony przez trzeci kraj - bez względu na to, czy transport ten ma być przeladowany ze statku lub innego środka transportowego, którym jest przewożony, czy też nie - o ile odpis certyfikatu wywozu (lub certyfikatu zmiany marszruty, o ile certyfikat ten został wydany zgodnie z paragrafem następnym), towarzyszący transportowi, nie został przedstawiony władzom kompetentnym tego kraju.

2. Władze kompetentne kraju, przez który transport którejkolwiek z substancji, wyszczególnionych w niniejszej konwencji, ma pozwolenie przewozu, przedsięwzją niezbędne środki, aby uniemożliwić zmianę marszruty rzeczonoego transportu w kierunku innym, niż wymieniono w odpisie certyfikatu wywozu (albo certyfikatu zmiany marszruty), towarzyszącego transportowi, o ile rząd kraju nie zgodził się na zmianę marszruty przez wydanie specjalnego certyfikatu zmiany marszruty. Certyfikat zmiany marszruty będzie wydany nie inaczej, jak po otrzymaniu certyfikatu przywozu, wydanego zgodnie z postanowieniami art. 13 i pochodzącego od rządu kraju, do którego transport ten ma być dostarczony po zmianie marszruty; certyfikat ten będzie zawierał te same dane, które zgodnie z art. 13 powinny być wyszczególnione w pozwoleniu wywozu, jak również nazwę kraju, z którego transport ten był pierwotnie wywieziony. Wszystkie postanowienia art. 13, mające zastosowanie do pozwolenia na wywóz, będą również miały zastosowanie do certyfikatu zmiany marszruty.

Prócz tego rząd kraju, zezwalającego na zmianę marszruty transportu, winien zachować pierwotny odpis zezwolenia na wywóz (albo certyfikat zmiany marszruty), towarzyszącego rzeczonemu transportowi w chwili przybycia na terytorjum danego kraju i zwrócić go rządowi kraju, który go wystawił, komunikując równocześnie temu rządowi nazwę kraju przeznaczenia, dla którego zmiana marszruty została pozwolona.

3. W wypadkach, w których transport jest dokonywany drogą powietrzną, postanowienia poprzednie niniejszego artykułu nie będą zastosowane, jeśli statek powietrzny przelatuje nad terytorjum trzeciego kraju bez lądowania. O ile statek powietrzny ląduje na terytorjum danego kraju, rzeczono postanowienia będą miały zastosowanie w miarę, jak nato okoliczności pozwolą.

4. Ustępy 1 do 3 niniejszego artykułu nie naruszają postanowień jakiegokolwiek umowy międzynarodowej, ograniczającej kontrolę, mogącą być rozciągniętą przez jedną ze stron układających się nad substancjami, wyszczególnionymi w niniejszej konwencji, o ile one będą wysłane wprost tranzytem.

5. Postanowienia niniejszego artykułu nie będą stosowane przy transportach substancji wysyłanych pocztą.

Art. 16.

Jeśli transport jednej z substancji, wyszczególnionych w niniejszej konwencji, jest wyladowany na terytorjum jednej ze stron układających się i złożony do magazynu celnego, nie będzie on mógł być wycofany z tego magazynu, o ile nie zostanie przedstawiony władzy, której podlega magazyn celny, certyfikat przywozu, wydany przez rząd kraju przeznaczenia i zaświadczący, że przywóz jest dozwolony. Pozwolenie specjalne będzie wydane przez tę władzę dla każdego w ten sposób wycofanego transportu i zastąpi pozwolenie wywozu, wzmiankowane w art. art. 13, 14 i 15.

Art. 17.

O ile substancje, wyszczególnione w niniejszej konwencji, będą przewożone tranzytem przez obszar jednej ze stron układających się, lub będą złożone do magazynu celnego, nie będą one mogły podlegać żadnym operacjom, mogącym zmienić bądź ich charakter, bądź bez pozwolenia władzy kompetentnej ich opakowanie.

Art. 18.

Jeśli jedna ze stron układających się uzna za niemożliwe zastosowanie któregokolwiek z postanowień niniejszego rozdziału do handlu z innym krajem z tego powodu, że kraj ten nie podpisał niniejszej konwencji, ta strona układająca się nie będzie obowiązana do zastosowania postanowień niniejszego rozdziału inaczej, jak tylko w miarę, jak na to okoliczności pozwolą.

Rozdział VI.

Stały Komitet Centralny.

Art. 19.

W ciągu trzech miesięcy po wejściu w życie niniejszej konwencji będzie zamianowany Stały Komitet Centralny.

Komitet Centralny będzie się składał z 8 osób, które wzbudzą zaufanie powszechne dzięki swej wiedzy fachowej, bezstronności i niezależności.

Członkowie Komitetu Centralnego będą mianowani przez Radę Gospodarczą i Społeczną Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Przed przystąpieniem do tych nominacji, będzie wzięta pod rozwagę sprawa ważności brania udziału w Komitecie Centralnym w stosunku sprawiedliwym osób, znających sprawę środków odurzających w krajach wytwarzających i przerabiających z jednej strony i w krajach konsumujących z drugiej strony, oraz należących do tych krajów.

Członkowie Komitetu nie będą spełniali funkcji, uzależniających ich wprost od ich rządów.

Członkowie Komitetu będą sprawowali swoje mandaty w ciągu lat pięciu i będą mogli być wybrani ponownie.

Komitet wybierze prezesa i zatwierdzi swój regulamin wewnętrzny.

Dla posiedzeń Komitetu ustanawia się quorum, złożone z czterech członków.

Uchwały Komitetu, odnoszące się do artykułów 24 i 26, winny być powzięte absolutną większością wszystkich członków Komitetu.

Art. 20.

Rada Gospodarcza i Społeczna Organizacji Narodów Zjednoczonych w porozumieniu z Komitetem przedsięwzją środki, potrzebne do zorganizowania i działania Komitetu w celu zagwarantowania pełnej niezawisłości tej organizacji w spełnianiu zgodnie z niniejszą konwencją jej funkcji technicznych i zapewnienia przez Sekretarza Generalnego działalności władz administracyjnych Komitetu.

Sekretarz Generalny zamianuje sekretarza i urzędników Komitetu Centralnego na wniosek rzeczonoego Komitetu i z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez Radę.

Art. 21.

Strony układające się zgadzają się przysyłać corocznie, przed dniem 31-go grudnia, Komitetowi Centralnemu, przewidzianemu w art. 19, określenie ilości każdej z substancji, wyszczególnionych w konwencji, mających być przywiezionymi na ich terytorjum w celu spożycia wewnętrznego w ciągu roku następnego dla celów lekarskich, naukowych i innych.

Dane te nie mogą być traktowane jako posiadające dla rządu interesowanego charakter wiążący, ale będą komunikowane Komitetowi Centralnemu jako wskazówki przy wykonywaniu jego mandatu.

W przypadkach, w których okoliczności zmusiły dany kraj do zmiany w ciągu roku podanych liczb, kraj ten zakomunikuje Komitetowi Centralnemu liczby zmodyfikowane.

Art. 22.

1. Strony układające się zgadzają się przysyłać corocznie Komitetowi Centralnemu nie później, niż w trzy miesiące (w przypadkach, przewidzianych w punkcie c) w pięć miesięcy) po ukończeniu roku i w sposób, podany przez Komitet, dane statystyczne możliwie kompletne i dokładne, odnoszące się do roku poprzedniego:

- a) o produkcji opium surowego i liści koka;
- b) o wyrobie substancji, wyszczególnionych w rozdziale III, art. 4 b), c), g) niniejszej konwencji i surowców, używanych do tej fabrykacji. Ilość tych substancji, użyta do fabrykacji innych pochodnych, niewyszczególnionych w konwencji, będzie podawana oddzielnie;
- c) o zapasach substancji, wyszczególnionych w rozdziałach II i III niniejszej konwencji, utrzymywanych przez hurtowników lub przez Państwo, w celu spożycia w kraju dla potrzeb innych, niż potrzeby Państwa;
- d) o spożyciu poza potrzebami Państwa, substancji, wyszczególnionych w rozdziałach II i III niniejszej Konwencji;
- e) o ilościach substancji, wyszczególnionych w niniejszej konwencji, skonfiskowanych na skutek nielegalnego przywozu i wywozu; te dane statystyczne wskażą sposób, w jaki rozporządzono się substancjami skonfiskowanymi, jak również wszystkie inne wiadomości pożyteczne, dotyczące

konfiskaty i zużycia substancji skonfiskowanych.

Dane statystyczne, wzmiankowane pod literami a, b, c, d, e, będą zakomunikowane stronom układającym się przez Komitet Centralny.

2. Strony układające się zgadzają się przysłać Komitetowi Centralnemu w sposób, który zostanie przez ten Komitet wskazany, w ciągu 4-ch tygodni, następujących po upływie każdego kwartału i dla każdej z substancji, wyszczególnionych w niniejszej konwencji, dane statystyczne, dotyczące ich przywozu i wywozu w ciągu poprzedniego kwartału z podaniem każdego kraju pochodzenia i przeznaczenia. Te dane statystyczne będą w przypadkach, które mogą być określone przez Komitet, przesyłane drogą telegraficzną; wyjątek stanowią przypadki, w których ilości w mowie będące będą niższe od pewnego minimum, określonego dla każdej substancji przez Komitet Centralny.

3. Podając dane statystyczne, zgodnie z artykułem niniejszym, rządy podadzą oddzielnie ilości przywiezione lub kupione dla celów państwowych, aby można było określić ilości, potrzebne w kraju dla celów ogólnych medycyny i nauki. Komitet Centralny nie będzie miał możliwości stawiać pytań lub wyrażać jakiegokolwiek opinii co do ilości przywożonych lub kupionych dla celów państwowych oraz co do uczynionego z nich użytku.

4. W rozumieniu niniejszego artykułu substancje utrzymywane, przywiezione lub kupione przez Państwo w celach ewentualnej sprzedaży nie będą uważane jako rzeczywiście utrzymywane, przywiezione lub kupione dla potrzeb państwowych.

Art. 23.

Celem uzupełnienia dostarczonych Komitetowi Centralnemu informacji, dotyczących ostatecznego przeznaczenia danego całkowitej ilości opium, znajdującej się na całym świecie, rządy krajów, w których użycie opium preparowanego jest czasowo dozwolone, dostarczą Komitetowi corocznie nie później, niż w trzy miesiące po ukończeniu roku w sposób, przez ten Komitet przepisany, oprócz danych statystycznych, przewidzianych w art. 22, dane statystyczne możliwie kompletne i dokładne z roku poprzedniego, a dotyczące:

- 1) fabrykacji opium preparowanego i surowców, użytych do tej fabrykacji;
- 2) spożycia opium preparowanego.

Oczywiście, Komitet nie będzie miał żadnej możliwości stawiania pytań lub wyrażania jakiegokolwiek opinii co do tych danych statystycznych i postanowienia art. 24 nie będą miały zastosowania do tego, co dotyczy spraw, wyszczególnionych w niniejszym artykule z wyjątkiem przypadków, w których Komitet stwierdziłby istnienie nielegalnych transakcji międzynarodowych, przekraczających pewną miarę.

Art. 24.

1. Komitet Centralny rozciągnie stały nadzór nad ruchem rynku międzynarodowego. O ile będące w jego posiadaniu informacje pozwolą mu wnioskować, że dany kraj magazynuje nadmierne ilości jednej z substancji, wyszczególnionych w niniejszej konwencji i że istnieje niebezpieczeństwo, że może stać się ośrodkiem handlu nielegalnego, Komitet będzie miał prawo zażądać wyjaśnień od rzeczonoego kraju za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

2. O ile w terminie słusznym nie nadejdzie żadne wyjaśnienie lub o ile dane wyjaśnienia nie będą zadawalające, Komitet Centralny będzie miał prawo zwrócić na tę sprawę uwagę rządów wszystkich stron układających się, jak również Rady Gospodarczej i Społecznej Organizacji Narodów Zjednoczonych i zalecić, aby nie uskuteczniiano żadnego nowego wywozu substancji, których dotyczy niniejsza konwencja lub którejkolwiek z nich, z przeznaczeniem do rzeczonoego kraju do czasu zawiadomienia przez Komitet, że otrzymał uspokajające zapewnienia co do istniejącego stanu rzeczonych substancji w tym kraju. Komitet Centralny doniesie równocześnie rządowi kraju interesowanego o uczynionem zaleceniu.

3. Kraj interesowany będzie mógł wnieść sprawę przed Radę Gospodarczą i Społeczną Organizacji Narodów Zjednoczonych.

4. Rząd każdego z krajów wywozujących, który nie zechce postępować zgodnie z zaleceniem Komitetu Centralnego, będzie również mógł wnieść sprawę przed Radę Gospodarczą i Społeczną Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Jeżeliby nie uważał się za obowiązany, aby to uczynić, zawiadomi natychmiast Komitet Centralny, że nie ma zamiaru zastosować się do zalecenia Komitetu, podając przytem, o ile możliwości, powody.

5. Komitet Centralny będzie miał prawo ogłosić sprawozdanie w tej sprawie i zakomunikować je Radzie, która prześle je rządowi stron układających się.

6. Jeśli w jakimkolwiek przypadku uchwała Komitetu Centralnego nie będzie powzięta jednomyślnie, wnioski mniejszości winny być również opublikowane.

7. Każdy kraj będzie zaproszony do przyjęcia udziału w posiedzeniach Komitetu Centralnego, podczas których jest rozważana kwestja, bezpośrednio go interesująca.

Art. 25.

Wszystkie strony układające się będą miały prawo po przyjacielsku zwrócić uwagę Komitetu na każdą sprawę, wymagającą ich zdaniem rozpatrzenia. Wszelako artykuł ten nie będzie mógł być interpretowany jako rozszerzający kompetencje Komitetu.

Art. 26.

W stosunku do krajów, które nie przystąpiły do niniejszej konwencji, Komitet Centralny będzie mógł przedsięwziąć środki, przewidziane w art. 24 w przypadku, w którym posiadane przez niego informacje pozwolą mu wnioskować, że istnieje niebezpieczeństwo, że dany kraj stanie się ośrodkiem handlu nielegalnego; wówczas Komitet przedsięwzięcie środki, wymienione w tym artykule, a dotyczące zawiadomienia kraju interesowanego.

W tym przypadku znajdą zastosowanie ustępy 3, 4 i 7 art. 24.

Art. 27.

Corocznie Komitet Centralny przedstawi Radzie Gospodarcza i Społeczna Organizacji Narodów Zjednoczonych sprawozdanie ze swoich prac. Sprawozdanie to będzie ogłoszone i zakomunikowane stronom układającym się.

Komitet Centralny przedsięwzięcie wszelkie potrzebne kroki, aby obliczenia, dane statystyczne, informacje i wyjaśnienia, którymi rozporządza zgodnie z art. 21, 22, 23, 24, 25 lub 26 niniejszej konwencji nie były podawane do wiadomości publicznej w sposób, mogący ułatwić operacje spekulantów lub zagrażać handlowi legalnemu którejkolwiek ze stron układających się.

Rozdział VII.

Postanowienia ogólne.

Art. 28.

Każda ze stron układających się zgadza się na zastosowanie przy przekroczeniu ustaw i przepisów, będących w związku z wykonaniem postanowień niniejszej konwencji, odpowiednich sankcyj karnych, włączając w to, w razie potrzeby, konfiskatę substancyj, będących przedmiotem przestępstwa.

Art. 29.

Strony układające się rozpatrzą w duchu najbardziej przychylnym możliwość zastosowania środków ustawodawczych w celu karania czynów, popełnionych w zakresie ich jurysdykcji, w celu dopomożenia lub przyjęcia udziału w ściganiu w każdym miejscu, znajdującem się po za ich jurysdykcją czynu, będącego przekroczeniem ustaw, obowiązujących w tem miejscu, a mających za przedmiot sprawy, objęte niniejszą konwencją.

Art. 30.

Strony układające się będą komunikowały sobie, za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, o ile tego jeszcze nie uczyniły, swoje ustawy i rozporządzenia, dotyczące spraw, objętych niniejszą konwencją, jak również ustawy i rozporządzenia, które zostałyby wydane celem wprowadzenia jej w życie.

Art. 31.

Niniejsza konwencja zastępuje pomiędzy stronami układającemi się postanowienia rozdziałów I, III i V konwencji, podpisanej w Hadze 23 stycznia 1912 r. Postępowania te zachowują nadal moc obowiązującą między stronami układającemi się i każdym państwem, które przystąpiło do konwencji Haskiej, ale nie przystąpiło do niniejszej konwencji.

Art. 32.

1. Aby w miarę możliwości uregulować polubownie spory, mogące wyniknąć między stronami układającemi się co do interpretacji lub wykonania niniejszej konwencji i których nie udałoby się załatwić drogą dyplomatyczną, strony, będące w sporze, będą mogły, przed wszelką procedurą prawną lub arbitrażową, przedkładać te spory do opinii doradczej tej organizacji technicznej, którą Rada Gospodarcza i Społeczna Organizacji Narodów Zjednoczonych wyznaczyłaby w tym celu.

2. Opinia doradcza winna być sformułowana w ciągu 6 miesięcy, licząc od dnia, w którym organizacja, o którą chodzi, zostanie powiadomiona o sporze, z wyjątkiem przypadków, w których za obopólną zgodą strony będące w sporze zgodziłyby się termin ten przedłużyć. Organizacja ta ustali termin, w którym strony winny się wypowiedzieć o wydanej przez nią opinii.

3. Opinia doradcza nie będzie wiązała stron, będących w sporze, chyba, że zostanie przez każdą z nich przyjęta.

4. Spory, które nie będą mogły być załatwione bądź bezpośrednio, bądź w danych przypadkach na podstawie opinii wyżej wzmiankowanej organizacji technicznej, będą przedłożone, na żądanie jednej ze stron będących w sporze, Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, z wyjątkiem tych przypadków, kiedy przez zastosowanie istniejącej konwencji lub na zasadzie specjalnego porozumienia, które będzie zawarte, nie przystąpi się do załatwienia sporu drogą arbitrażu lub w jakikolwiek inny sposób.

5. Rekurs do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości będzie złożony zgodnie z art. 40 Statutu Trybunału.

6. Decyzja, powzięta przez strony, będące w sporze, co do przedłożenia tego sporu do opinii doradczej organizacji technicznej, wyznaczonej przez Radę Gospodarczą i Społeczną Organizacji Narodów Zjednoczonych lub zwrócenia się o arbitraż będzie zakomunikowana Sekretarzowi Organizacji Narodów Zjednoczonych i za jego staraniem innym stronom układającym się, mającym prawo interwencji w tej procedurze.

7. Strony będące w sporze winny przedłożyć Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości każdy punkt prawa międzynarodowego lub wszelką kwestję interpretacji niniejszej konwencji, mogące wyniknąć w trakcie procedury przed organizacją techniczną lub trybunałem arbitrażowym w razie, gdyby organizacja ta lub ten trybunał uznały, na żądanie jednej ze stron, że uprzednie wypowiedzenie się Trybunału jest konieczne dla załatwienia sporu.

Art. 33.

Niniejsza konwencja, której teksty francuski i angielski są jednakowo wiarogodne, będzie nosiła datę dzisiejszą i będzie mogła być podpisywana do dnia 30 września 1925 r. przez wszystkie państwa reprezentowane na konferencji, na której niniejsza konwencja była opracowana, wszystkich Członków Ligi Narodów, jak również przez każde Państwo, któremu Rada Ligi Narodów prześle w tym celu egzemplarz niniejszej konwencji.

Art. 34.

Niniejsza konwencja podlega ratyfikacji. Począwszy od 1 stycznia 1947 r. dokumenty ratyfikacyjne będą składane u Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, który zawiadomi o ich złożeniu wszystkich Członków Organizacji Narodów Zjednoczonych i Państwa, nie będące członkami, którym Sekretarz Generalny przesłał egzemplarz Konwencji.

Art. 35.

Począwszy od 30 września 1925 roku każde Państwo, reprezentowane na Konferencji, na której niniejsza Konwencja została opracowana, a nie będące jej sygnatariuszem, każdy Członek Narodów Zjednoczonych lub każde Państwo, nie będące członkiem, wzmiankowane w artykule 34, będzie mogło przystąpić do niniejszej Konwencji.

Przystąpienie to będzie dokonane przy pomocy dokumentu, zakomunikowanego Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, a który zostanie złożony w archiwum Sekretariatu Organizacji Narodów Zjednoczonych. Sekretarz Generalny zawiadomi natychmiast o tym złożeniu Członków Narodów Zjednoczonych, będących sygnatariuszami Konwencji, oraz inne Państwa, będące sygnatariuszami, a nie będące członkami, wymienione w artykule 34, jak również Państwa, które przystąpiły.

Art. 36.

Niniejsza konwencja uzyska moc obowiązującą dopiero po ratyfikacji jej przez dziesięć mocarstw, włączając w to siedem państw, które będą brały udział w mianowaniu Komitetu Centralnego, zgodnie z art. 19, z których przynajmniej przez dwa Państwa, będące stałymi Członkami Rady Ligi Narodów. Datą wejścia jej w życie będzie dziewięćdziesiąty dzień po otrzymaniu przez Sekretarza Generalnego Ligi Narodów ostatniej ratyfikacji. Później niniejsza konwencja będzie miała działanie w stosunku do każdej ze stron w dziewięćdziesiąt dni po otrzymaniu ratyfikacji lub urzędowego zawiadomienia o przystąpieniu.

Zgodnie z postanowieniami art. 18 Paktu Ligi Narodów, Sekretarz Generalny zarejestruje niniejszą konwencję w dniu uzyskania mocy obowiązującej.

Art. 37.

Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych będzie prowadził specjalną ewidencję wskazującą, jakie Państwa podpisały lub ratyfikowały niniejszą Konwencję, przystąpiły do niej lub ją wypowiedziały. Ewidencja ta będzie stale dostępna dla Stron Umawiających się i będzie od czasu do czasu publikowana.

Art. 38.

Niniejsza konwencja będzie mogła być wypowiedziana przez zawiadomienie na piśmie, skierowane do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych. Wypowiedzenie stanie się obowiązujące po upływie roku od daty otrzymania go przez Sekretarza Generalnego i będzie miało skutek tylko dla Państwa, które konwencję wypowiedziało.

Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych poda każde otrzymane wypowiedzenie do wiadomości wszystkich Członków Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz Państw wymienionych w artykule 34.

Art. 39.

Każde Państwo, przystępujące do niniejszej konwencji, będzie miało prawo oświadczyć bądź w chwili jej podpisania, bądź w chwili złożenia ratyfikacji lub swego przystąpienia, że przyjęcie przez nie niniejszej konwencji nie dotyczy bądź całości, bądź jednego z krajów, pozostających pod jego protektoratem, kolonij, posiadłości lub terytoriów zamorskich, poddanych jego suwerenności lub jego władzy, lub dla którego przyjęto mandat z ramienia Ligi Narodów i będzie mogło później i zgodnie z art. 35 przystąpić oddzielnie w imieniu któregośkolwiek z krajów, pozostających pod jego protektoratem, kolonij, posiadłości lub terytoriów zamorskich, wyłączonych przez podobne oświadczenie.

Wypowiedzenie będzie również mogło być uczynione oddzielnie dla każdego kraju, pozostającego pod protektoratem, kolonij, posiadłości lub terytorjum zamorskiego; postanowienia art. 38 będą miały zastosowanie do tego wypowiedzenia.

Na dowód czego wyżej wymienieni pełnomocnicy podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Genewie dziesiętnastego lutego 1925 r. w jednym egzemplarzu, który będzie złożony w archiwum Sekretarjatu Ligi Narodów; kopja, poświadczona za zgodność, zostanie doręczona wszystkim Państwom reprezentowanym na konferencji i każdemu Członkowi Ligi Narodów.

ALBANJA

NIEMCY

Z zastrzeżeniem, dołączonem do protokołu ogólnego posiedzenia z dnia 16 lutego 1925 r.

Z zastrzeżeniem prowizorycznego zawieszenia zastosowania art. 13 ustępu 4 oraz odnośnych zarządzeń z art. 15 i art. 22, ustęp 2.

Wobec warunków specjalnych w jakich obecnie się znajduje, Rząd Federalny zastrzega sobie możliwość prowizorycznego zawieszenia i to na tak długo jak długo będą trwały te okoliczności - zastosowania powyżej wymienionych zarządzeń dotyczących przesłania kopij pozwolenia na wywóz albo świadectwa zmiany marszruty Rządowi kraju wwożącego.

Jednakże Rząd Federalny będzie w dalszym ciągu stosował system świadectw wwozu i wywozu, przyjęty na skutek zaleceń komisji doradczej w sprawie handlu opjum i innymi środkami szkodliwymi. Dla tych samych powodów, a także na tak długo, jak długo te same warunki istnieją Rząd Federalny zachowuje sobie możliwość prowizorycznego zawieszenia zastosowania rozporządzeń dotyczących przesyłania Komitetowi Centralnemu statystyk kwartalnych. Jednak składać będzie raporty roczne.

AUSTRJA

BELGJA

BRAZYLJA

WIELKA BRYTANJA

KANADA

AUSTRALJA

ZWIĄZEK POŁUDNIOWO-AFRYKAŃSKI

NOWA ZELANDJA

Stosownie do art. 39, konwencja jest przyjęta przez Nową Zelandję dla terytorjum mandatowego Zachodniej Samoa.

INDJE

WOLNE PAŃSTWO IRLANDJA

BUŁGARJA

CHILI

KUBA

DANJA

(z zastrzeżeniem ratyfikacji)

HISZPANJA

FRANCJA

Rząd francuski czuje się w obowiązku poczynić wszelkie zastrzeżenia co do możliwości dostarczenia regularnie w terminie ściśle określonym kwartalnych danych statystycznych, przewidzianych w ust. 2 art. 22, o ile dotyczą kolonij, protektoratów i krajów pod mandatem, zależnych od jego władzy.

GRECJA

Ad referendum.

WĘGRY

JAPONJA

ŁOTWA

LUKSEMBURG

NICARAGUA

HOLANDJA

PERSJA

Ad referendum i z zastrzeżeniem zadośćuczynienia, które ma być dane przez Ligę Narodów na prośbę Persji, wymienioną w jej memorandum O. D. C. 24

POLSKA

PORTUGALJA

JUGOSŁAWJA

SIAM

SUDAN

SZWAJCARJA

Powołując się na deklarację złożoną przez Delegację Szwajcarską na 36 posiedzeniu plenarnem konferencji, dotyczącą przesyłania statystyk kwartalnych przewidzianych w artykule 22, liczba 2.

CZECHOSŁOWACJA

URUGWAJ

ZAŁĄCZNIK.

WZÓR ŚWIADECTWA PRZYWOZOWEGO

(pominięty)

AKT KOŃCOWY.

Druga Międzynarodowa Konferencja Opjumowa, zwołana w wykonaniu uchwały Zgromadzenia Ligi Narodów, datowanej 27 września 1923 r., zebrała się 17 listopada 1924 r. w Pałacu Narodów w Genewie.

Uchwała Zgromadzenia była sformułowana jak następuje:

Zgromadzenie, stwierdziwszy z zadowoleniem, że zgodnie z nadzieją, wyrażoną w czwartej rezolucji, przyjętej przez Zgromadzenie w r. 1922, komisja doradcza zawiadomiła, że wiadomości, któremi dysponuje obecnie, pozwalają rządowi zainteresowanym rozpatrzyć, w celu zawarcia układu, sprawę ograniczenia ilości morfiny, heroiny lub kokainy względnie ich soli, które będą mogły być wyrabiane; ograniczenia ilości opjum surowego i liści koka, które będą mogły być przywożone, zarówno do tego celu, jak i dla innych potrzeb lekarskich i naukowych; i wreszcie ograniczenia produkcji opjum surowego i liści koka, przeznaczonych na wywóz, do ilości potrzebnych dla celów lekarskich i naukowych, o które chodzi, prosi Radę, aby w celu wprowadzenia w życie zasad, wyrażonych przez delegatów Stanów Zjednoczonych Ameryki i postępowania po linii, przyjętej przez Ligę Narodów na wniosek komisji doradczej, zaprosić rządy zainteresowane do wysłania swych przedstawicieli, zaopatrzonych w pełnomocnictwa, na konferencję, która będzie zwołana w tym celu, jeśli to możliwe, natychmiast po konferencji, wymienionej w uchwale V.

"Zgromadzenie prosi również Radę o zbadanie, czy nie byłoby wskazane rozciągnąć zaproszenia na tę konferencję na wszystkie kraje, będące Członkami Ligi lub które przystąpiły do konwencji z 1912 roku w celu otrzymania ich przyłączenia się do zasad, które będą wyrażone w mających ewentualnie być zawartymi umowach".

Rada Ligi Narodów zamianowała na stanowisko prezesa konferencji: Jego Ekscelencję p. Herluf Zahle, Pośła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego Danji w Berlinie.

Sekretarz Generalny Ligi Narodów zamianował na stanowisko Sekretarza Generalnego konferencji:

Panią Rachel CROWDY.

Następujące Państwa wzięły udział w konferencji i w tym celu wyznaczyły delegacje, złożone z członków poniżej wymienionych:

Albanja

Niemcy

Stany Zjednoczone Ameryki Północnej

Australja

Belgia
Boliwia
Brazylja
Wielka Brytania
Bułgarja
Kanada
Chili
Chiny
Kuba
Danja
Wolne Miasto Gdańsk¹⁾

¹⁾ Delegacja w. miasta wycofała się przed zakończeniem konferencji.

Republika San Domingo
Egipt
Hiszpanja
Finlandja
Francja
Grecja
Węgry
Indje
Wolne Państwo Irlandji
Włochy
Japonja
Luksemburg
Nikaragua
Holandja
Persja
Polska
Portugalja
Rumunja
Królestwo Serbów, Kroatów i Słoweńców
Siam
Szwecja
Szwajcarja
Czechosłowacja
Turcja
Urugwaj
Wenezuela

Konferencja odbyła swe posiedzenia w okresie pomiędzy 17 listopada 1924 r. a 19 lutego 1925 roku.

Konferencja przyjęła konwencję o środkach usypiających pod tąż samą datą.

Konferencja przyjęła także protokół pod tąż samą datą.

Konferencja przyjęła pozatem następujące rezolucje:

I.

Konferencja uznaje, że w celu umożliwienia, by konwencja o środkach usypiających osiągnęła swój pełny i całkowity skutek - jest rzeczą istotną, aby znalazła ona zastosowanie o ile można najszersze w kolonjach, posiadłościach, protektoratach i terytorjach o których wspomina art. 39 konwencji. Na skutek tego, konferencja wyraża niezłomną nadzieję, że zainteresowane rządy wydadzą w najbliższym czasie odpowiednie ku temu zarządzenia i że ilość wspomnianych kolonij, posiadłości, protektoratów i terytorjów nie podlegających postanowieniom konwencji będzie doprowadzona do minimum.

II.

Konferencja zaleca, by każdy Rząd rozważył możliwość zakazania transportu przez statki, pływające pod jego flagą, wszelkiego ładunku materiałów wskazanych przez konwencję:

- 1) O ile na taki ładunek nie było wydane zgodnie z zarządzeniami konwencji specjalne pozwolenie i o ileby taki ładunek nie był zaopatrzony w kopję urzędową rzeczzonego pozwolenia czy też jakiegokolwiek świadectwa zmiany marszruty, któreby mogły być wydane;
- 2) Do wszelkiego innego miejsca przeznaczenia niż to, które zostało wskazane w pozwoleniu na wywóz, lub w świadectwie zmiany marszruty.

III.

Konferencja zaleca wszystkim Państwom możliwie najściślejszą współpracę w celu usunięcia niedozwolonego handlu - a także doradza wydanie wszystkim władzom kompetentnym - którym zostało polecone wykonanie przepisów prawnych o usunięciu tego handlu - specjalnego upoważnienia do nawiązania bezpośrednich stosunków z kompetentnymi władzami innych krajów.

IV.

Konferencja podkreśla znaczenie, jakie miałyby w niektórych wypadkach, wymaganie od osób, które otrzymały od rządu pozwolenie na prowadzenie handlu środkami wskazanymi przez konwencję - składania odpowiedniej kaucji w gotówce lub w dostatecznej gwarancji bankowej - któreby służyły za skuteczną gwarancję przeciwko wszelkim operacjom w zakresie zakazanego handlu - z ich strony.

V.

Konferencja uprasza Radę Ligi Narodów o zbadanie propozycji, która została przedstawiona w ciągu debatów - mianowicie przez delegację Perską - wyznaczenia komisji, która byłaby uprawnioną do zwiedzenia - za ich zgodą, pewnych krajów produkujących opjum - a to w celu przystąpienia w ścisłej współpracy z nimi - do studjów nad trudnościami, jakie pociąga za sobą ograniczenie produkcji opjum w tychże krajach - i do wydania swej opinii co do środków, jakie winny być przedsięwzięte, aby dać możliwość ograniczenia tej produkcji do ilości niezbędnych dla potrzeb medycznych i naukowych.

VI.

Konferencja uprasza Radę Ligi Narodów o polecenie Komitetowi Higjenu, aby zbadał, niezwłocznie, czy nie byłoby wskazaniem zasięgnąć opinii Międzynarodowego Biura Higjenu Publicznej w sprawie produktów wspomnianych w artykule 8 i 10, aby, jeżeli tak, decyzja co do preparatów nie mogących dać pola do toksykomanji i zalecenie dotyczące się wszelkich innych środków usypiających, któreby mogły być objęte przepisami konwencji, zostały notyfikowane natychmiast po wejściu w życie tej konwencji.

VII.

Konferencja prosi Radę Ligi Narodów, aby zechciała powziąć decyzję co do przejęcia wydatków Komitetu i jego agend administracyjnych na rachunek wydatków Sekretarjatu.

Rozumie się samo przez się, że strony układające się, które nie są członkami Ligi, będą miały udział w tych wydatkach według skali, ustalonej w porozumieniu z Radą Ligi.

W chwili podpisania niniejszego aktu Delegat Perski złożył następującą deklarację:

"Delegat Persji, działając zgodnie z intencjami swego Rządu, oświadcza, iż podpisuje konwencję ad referendum i pod warunkiem, że Liga Narodów da zupełne zadośćuczynienie żądaniu zawartemu w memorandum Rządu Perskiego".

W chwili podpisywania niniejszego aktu Delegat Siamu złożył deklarację następującą:

"Podpisując konwencję i niniejszy Akt Końcowy, Delegacja Siamska oświadcza, że, nie posiadając instrukcji co do konopi indyjskich, które nie były początkowo umieszczone na porządku dziennym konferencji - Delegacja Siamska widzi się zmuszona uczynić zastrzeżenie co do rozdziału III odnośnie do galenicznych preparatów z konopi indyjskich i co do rozdziału IV i V, o ile specjalnie dotyczą konopi indyjskich".

Na dowód czego Delegaci podpisali akt niniejszy w Genewie, dnia 19 lutego 1925 roku w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Sekretarjatu Ligi Narodów, zaś kopja poświadczona doręczona zostanie wszystkim Państwom, mającym swych przedstawicieli na konferencji.

Zaznajomiwszy się z powyższą konwencją, uznaliśmy ją i uznajemy w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oraz Wolnego Miasta Gdańska za słuszną zarówno w całości jak i każde z zawartych w niej postanowień, oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i zatwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dn. 10 czerwca 1927 r.